

cij zaradi izrednih razmer bila nekoliko manjša ter so se v glavnem samo dovrševala že začeta dela. V ta namen je bilo izdano okoli 100.000.000 din.

V letih 1938. in 1939. je bilo iz štirimilijardnega posojila izdano za ceste 187.500.000 din, poleg tega pa je bilo v ta namen uporabljeno tudi posojilo v višini 240.000.000 din. Na podlagi dohodkov cestnega sklada je bilo izdano za ceste torej nad 400.000.000 din. Sedaj so izdelani načrti za zgraditev, oziroma modernizacijo cest za 700.000.000 din.

More se računati, da bo na podlagi dohodkov cestnega sklada ter novega posojila v

višini 1.500.000.000 din še na razpolago kljub že izdanim 427.500.000 din še 1.572.500.000 din. To je vsota, ki bo na razpolago za izvedbo cestnega programa, ki je že izdelan. Po tem programu so predvidene v Sloveniji naslednje nove ceste:

Kranj-Naklo-Jesenice-državna meja,
Celje-Ljubljana,
Ljubljana-Novno mesto,
Ljubljana-Sušak in
Ljubljana-Logatec-državna meja.

Cesta iz Maribora do Celja torej ni predvidena.

Premestitve kapucinske duhovščine. Iz škofje Loke je prestavljen v Ptuj o. Dionizij Pristovnik, iz Studencev pri Mariboru v Ptuj o. Jakob Vučina, iz Maribora v Varaždin o. Alfonz Kšela, iz Ptuja v Karlobag o. Štefan Lesjak, iz Ptuja v Osjek o. Fortunat Vrečič, za kaplana v Studence pri Mariboru pa o. Milan Zavratnik.

Nova sveta maša v Mariboru. V nedeljo, dne 14. julija, bo v mariborski stolni in mestni župni cerkvi sv. Janeza Krstnika daroval prvo sv. daritev g. Janko Pajk. Slovesen voh v cerkev bo ob 9.30, nakar sledi pridiga g. stolnega dekana dr. Fr. Cukale. G. novomašnik je zadnjo nedeljo v mariborski stolnici prejel z drugimi lavantinskimi bogoslovci sv. mašniško posvečenje, študira pa na bogoslovni fakulteti ljubljanskega vseučilišča. Je sin knjižgoveškega mojstra Cirilove tiskarne g. Franca Pajka.

Osebnost. Za starešino okrajnega sodišča pri Sv. Lenartu v Slov. goricah je bil imenovan tamošnji sodnik g. Maks Ašič.

Avtomobilska nesreča. Anton Modrič, trgovec s svinjami iz Sivca v Banatu, je imel na poti vagon svinj za Slovenjgradec in Dravograd. Dne 5. julija so se peljali v avtomobilu iz Slovenjgradca proti Dovžam strojni mehanik Jože Tišlar, Janez Berložnik, Friderik Dorbini in že omenjeni Anton Modrič. Avto je šofiral Berložnik pod nadzorstvom Tišlarja. Avtomobilu je prišlo nasproti več žensk. Berložnik je izgubil oblast nad avtomobilom

Novice iz domačih krajev

Duhovniške vesti. Imenovan je bil za dekana dekanije Rogatec g. Julij Vajda, dekanjski upravitelj pri Sv. Križu na Slatini. — Umeščen je bil za nadžupnika v Rogatec g. Ferdinand Pohraški, župnik pri Sv. Vidu nad Valdekom. — Postavljeni so bili: za kaplana v Rogatec g. Ivan Rajner, tamošnji provizor; za provizorja pri Sv. Vidu nad Valdekom g. Maks Ledinek, I. kaplan v Ljutomeru; za I. kaplana v Ljutomeru g. Franc Pečar, tamošnji II. kaplan; za vikarja-pomočnika v št. Ilju pod Turjakom g. Justin Oberžan, tamošnji kaplan; za provizorja na Vurbergu g. Josip Mlaker, mestni kaplan v Ptuj; g. Ignacij Feguš, II. kaplan pri Sv. Juriju ob juž. žel.,

za tamošnjega I. kaplana. — Prestavljeni so bili gg. kaplani: Ivan Voda od Sv. Lovrenca na Pohorju za II. kaplana v Ljutomeru; Rudolf Jerman iz Hoč v Ptuj; Štefan Zver iz Črensovcev k Sv. Andražu v Slov. goricah z delokrogom pri Sv. Martinu pri Vurbergu. — Nastavljeni so bili za kaplane gg. semeniški duhovniki: Alojzij Verbnjak pri Sv. Lovrencu na Pohorju, Franc Zagradišnik v Hočah, Karel Žel pri Sv. Juriju ob juž. žel. (II.), Mihael Grešak v Laporju. — Bolezenski dopust je dobil g. Vinko Kolman, provizor na Vurbergu; obenem se mu je dodelilo službeno mesto II. kaplana pri Sv. Lovrencu na Pohorju.

Stari in izkušeni Lloyd Georg, ki bi naj vstopil v angleško ministrstvo

Cordell Hull, zunanji minister Združenih držav Severne Amerike

General Henrik Stimson, novi ameriški vojni minister

General Stulpnagel, vodja nemške komisije za izvršitev premirja

njali na gorsko steno, si le s težavo opazil. Toda dim jih je izdal. Oster duh se je dvigal do Erika in dražil njegov nos. Mladenič se je previdno umaknil, skrbno je pazil, da s premikanjem ne bi sprožil kakega kamenčka, ki bi se kotil do tatov in vzbudil njihovo pozornost. Ko se je spet vzravnil, je začel razmišljati. Može, v družbi katerih se je bil podal za zločince, so daleč zaostali in ni bilo niti najmanjšega izgleda, da bi prispeli sem pred odhodom živinskih tatov. Trmasti Sam je pregovoril može, da so zavili na napačno pot, ki se vije po izsušeni strugi gorskega potoka. Stari osel je popolnoma pod vplivom ognjevite Anite Orloga, ki se je bila priključila zasledovalcem. Dekle je ves prvi dan žlobudralo in možem dopovedovalo, da je tista steza prava. Toda Erik je spoznal zvitost tatov. Kakih sto krav so nagnali v tisto ožino, da bi svoje zasledovalce preslepili. In to se jim je radi Samove kratkovidnosti in Anitinega prigovarjanja posrečilo. Zasledovalci so zdaj gotovo že spoznali prevaro in iščejo izhod iz soteske. Misel, da bodo tatovi živino gnali po strugi, ki je ležala globoko med skalami, do Vražje kotline, je bila nespametna, toda Erik je zaman govoril. A zakaj si je Anita vtepla v glavo misel, da je tatinska tolpa izbrala tisto strugo? Saj je vendar pametno dekle! Nerazumljivo! Nenadoma se je bil vzbudil v njem sum, ki pa ga je takoj zadušil. Zdaj se mu je spet vsiljeval sum. Sklenil je, da bo po povratku domov bolj pazil.

Njega Anita ni mogla pregovoriti. Ločil se je od drugih in sledil svojemu nagonu. Kmalu je uvidel, da je na pravi poti. Vzpodbodel je konja in dirjal. In zdaj je na cilju: pod njim so tatovi in ukradena živina. Konja je odvedel v gozd. Sedlo je spet pritrdil. Nato se je vrnil na prejšnji prostor. Legel je in strmel v globino. Vseh tatov ni videl, a je sklepal, da jih ni dosti. Pod njim so bili štirje može in toliko jih je najbrž bilo na pašniku pri čredi. En človek proti osmim!

Erik je koval načrt za napad. Najprej bo napadel bandite, ki so sedeli spodaj pri ognju. Ti so mislili, da so dobro zavarovani pred napadom, ker niso računali na to, da bi jim mogla od zgoraj pretiti kaka nevarnost; gorska ploščad, na kateri se je Erik skrival, je namreč na videz bila nedostopna. Mladenič je gorel od nestrpnosti. Njegove oči so se zlovesče svetlikale. Upal je, da bo naposled razkrinkal lopove, ki že nekaj mesecev sem strahujejo naselbino. To namreč ni prva čreda, ki jo neznan tatovi ženejo proti Nevadi. Tri Erikove sosede je »tolpa sivih jezdecov« popolnoma izropala, tako da so se morali odseliti. Nihče ni vedel, kdo je dal tolpi to ime. Tako so pač imenovali skrivnostne tatove, a njih samih ni nihče poznal in tudi za njihovega voditelja niso vedeli.

»Torej: eden proti štirim!« je zamomljal Erik. »Če jih bom v spanju presenetil, bo napad uspešen. Ako pa bo tudi samo eden buđen, je izid borbe negotov.«

Paretejeva vtihotapiti v Neapelj! Hišna preiskava v njenem domu je spravila na dan še deset takšnih, skrbno v otroško posteljo spravljanih, z alkoholom napolnjenih »dojenčkov«, ki bi morali po vrsti na tihotapisko pot v mesto.

Nenavaden skopuh. V majhnem kraju v bližini Milana v zgornji Italiji je umrl te dni plamonoša, ki si je znal iz svojega malega zaslužka prištediti 400.000 lir. Može je bil seveda zagrižen samec in je na mesec porabil samo 50 lir. Njegovo skopuštvu je šlo tako daleč, da je pobiral celo ugasle žveplenke, da si je iz njih delal kličke za čevlje. Za jed ni izdajal skoraj ničesar, kolikor je mogel, je poskrbel, da so mu jesti dajali sorodniki in znanci.